

Clariss. Docti Lamberto
ad Haer. Loranii

Salus à Domino Jesu.

Ut vere dictum sit Epictetum non esse peregrino
tamquam dicitur. Meo enim scripsi, ad amicum
res crabsca. quoniam speciose superiusque libris
de mea in academiā in migratione verba feci. quā
etiam, quā utace, quā utacumque fuit. usque ad ut
jam nemo dubitet eorum qui me vident, quoniam scilicet
magis iam oram, et velis, quodammodo, remissis. Terribiter
quam properamus, qui tamen adhuc brevis viri
et purgatos carba habet epistolam. Et cum in primis
colende Dator ne nimirum de hac mea caritas of
ferat, obsecro ut me breviter percurram. et me
mutati consilii causas patienter audias. Utque
ut profectum me in nostram manibus et pedibus inque
trata missione à magistratu. Et tunc quidam, a
lii in finem gaudent, nos paratula s. colligere, res in
vasa comportare, navem querece et cum multis pa
ciferi. Quid rectius dicitur? Cum expectamus ventum
super mari inter cives coepit, indignum esse facimus
quem hominem consilium suum seculo peratitum
fuisse, eius diligentiam et fidem. Et haec juvenis con
munitestimonio commendare. Eum propter sua
nam etiam sic repente exercebat multum, ad fructum
tunc D. Datoris et paucorum amicorum munici
tatis, et quantum possent obsequium suum
verunt. Quid multis morari? ad se natum eos de
lata est, ille quoque. Cum in filiorum studiis feli
citer esset, quidam pro me sine verò duxum me
niti ceperunt. Decretum est, ut duo senatores,
quidam se hanc cura occuparet ad me dicerent, et
quidam, possent ratione cursum nostrum impe
dirent. Primam conditionem (quam quandoque ad vili
re ab eis) fortiter tamen sustinui, hoc fructus
quod mihi missionem antea concessissent, ut jam echa
co res meae essent, ut oia sine detrimento, nec sine ma
gno dispendio consilium committere possem, nulla
re in cellam coacta, liquore, farina, cerevisia, carne
breviser omni penna ad invicem usque fundam
consensu, ut dimissis quicquidam pueris qui nullo
et hoc consilium, et alio visis in coetum nostrum
receptis, ad arctibus repulsi subornaverunt exor,

97/

[= Auct. A. 7]

N. 243]

Sulciq; enim virum doctum, ut de me optine me re-
tum, jussu primum hujus causa rei ad me venit le-
per causam attigit. Deinde cum Doctore Albe-
ro de eadem re prolixè locutus, ad eandem me, quod
jure victimatis sapere solebat, exarchante in por-
tis, inter se ipsos velut illud agens debilitare
intimam meum testavit, nihil tamen ibi actioni
est, rogavit ut postulat ad se redire. Interca
fueruntque Doctores, qui multos hic habet ad-
farios, omnesque rogare ne desererem vestri aggre-
gationem, velles se mea hic opera in te servare
saginem propinquam esse, perfectionem cum huius
ta familia lingua alia, diffidentem, neque me illuc re-
enturni, si ceteri legi huius vocatorem, ista
meum pusillum animum nonnihil commovent
proferitur ab eo dicta, cui in me is rebus plura sen-
per tribui, quam mihi me ipsi, sic affert, redire
confitem. Quid verbis aggest, extersit ille,
me roganti eade, et bonas condidit ne s
officendi nam operam denegarem. Hoc ubi in
præstatum est, operant meam duo illi sena-
tores scholæ præfati, promiserunt quidem aliquid,
sed ego me nimio venderem libertatem, quam
minimum postularis, imò nihil propter soli-
tatem in proximum passim meam operam scholæ præ-
gavi. Quod sine me erant factum, si huius ma-
teris tuam epistolam recepisse: jam enim ex-
his facinus, flens uxori meculum te voluisti
cum ille hac à rebus secretis me vestro no-
mine salutatum venisset. Porro, quoniam hic ita
se habeant, ut à me nam mirabili sunt. ob-
secro tuam humanitatem reverende D. Do-
ctore, ut tunc necessitatem mihi haud dubie
divinitus impo- situm non iniquo animo feras.
Ego omni studio hoc agam, ut nihil in me res
progressu pueri faciant manentes quam se,
indiget sent. illud tamen confitendum est,
non me hujus Ecclesiæ stipendia, sed maximam
partem vestra liberalitate mihi et meo
hic uxori puerum quæsisse. Quare si omni-
bus à me petitis, ut vita, deq; comite pro-
ximo vero in Academicam causam, imperate hoc
mihi per epistolam cum vestro jure pot-
estis ego placabilior via aggrediar emam,

et pationem. Mittitur epistola ante idus octo-
 bris, nam ad eum diem scholastici conventus
 presidentibus illis senatoribus agitari solent,
 ne quid in me et nois trans ferri patiar, quod pro-
 ximo Aprilis commodè deponi non possit. Mihi
 doctor, vercon, ut de ista animi mei parvitas of-
 fendat, neque te velis meis tam pusillis consiliis
 accommodare. Et tamen quam hoc amici vi-
 diam nois jam pridem, bona me spes erigit,
 fore, ut mea rerum iustitia tua prudentia liber-
 ter funderet. Doctor Albertus satis habet con-
 siliis, sed quam videtur, quibus ego edis pressus
 mea consuetudine delectatur neque possit ipse ab
 hac ecclesia divelli, ferre ea, quae in rem meam
 sunt potest, discessum autem sperare non potest,
 quinquam et ipse ante aliquot menses cum audisset
 Josephum, quibus ego hic tantum non expro-
 bari non semel sua sententia meum prope situm
 approbavit. Exprobrat ego aliquando concipere,
 ne possum sed quod manens velut ab hosti, nec ex-
 semur fratres, nec sui tranquille ea communiore
 possum, propter quam carco patria nec placeant
 discedere, modo exasperant, quod tunc magis, nec sum
 extra unum Deorem quicquam hic mihi notus est,
 a quo vel consolationis aliquid, vel consilii sperare
 possum. Hec meam inquietam consuetudinem inter,
 dum sic tunc iustis, ut quod quidem hic hanc, sub
 inde tamen ferat prospectum, proferunt, quod
 hic nulla conditione victum querere possum,
 nisi mercedis aliquid, quod sane multo oportet
 magis minore vicidia si universale fieri pos-
 set. Ille meo et communis amici, a quo duas filias
 habeo, nuper domo scripsit, se a proceribus et pri-
 cipibus palatii in patriam revocari: posse
 se facere, ut loco honesto, tam respiciam
 ante Calend. Octobr. quod mihi sit sententia. At
 hic adhuc rescriptis sed proclive responsum est
 et reliquos precos non posse tam longe a patria

ad me et suis facile eum inventurum alium pe-
lagum. Oratio Filium Dei, totum qualiter me et
proos, ut ipse, dissimulat, que me angustia velis consi-
tere, ubi sic ad ipse, et meo, ubi meo vapor ab ipse
in pietatis contagium evanescent, et idem meo
et ipse se habent. Post meridiam hora 4. doceo
in scholis. Græcæ literas ad 5. usque, et me nostri co-
mittant, reliquas dies horas, in mea negotiorum
inter meo et consumo magnus labore ea faciens,
que parvo negotia in Academia conficere, negotia
illum tempus meo relinquo studiis, nisi quod re-
spirationibus, et nocturna quiete decido, nec minus
hic habeo operis in paucis pueris, quam cum in patria
magno cocho præficerem, neque, tamen ista me gra-
vare unquam possent, si me in vestinis diffidens
fraternos congressus agitare, et meo in Domini
concordia animis ammoniare possem. Et meo
Dei filii sancti vultu et ecclesie sue. Ubi meo
Johannes Vorheiden ante 5. menses cum sit
episcopus, Carolum qui mecum est studisse meo
et ipse sibi à me cavere, locum me perniciose
que est tene eum animum in quod veneno in fi-
cerent, idem deo hic ingressus matris nomine pos-
sit, ut Carolus collectis rediret hinc in patriam re-
diret. Scripsi nuper ad patrem labenter me re-
missum filium, ubi id uno verbo indicavit. Sed ge-
nihil iste responsi asserit, nullam literam neque
à patre, neque à matre, neque puerum usque ad
exitum anni sui, ab ipse eam cum meo notis le-
gitum remittam. Johannes (K.) mane mihi
mensam reddet, tuum eris, cum res ab ipse, mea
hic partes hæreri. Scripsit nunc puer ipse ad
matrem, se expectare domum per literas
revocatur. Vile vir optime, et quos in domo
no semel complexus es, eos me de finas deinceps
fovere. Sicut te magnam invidiam mea causa
indire, sed recte et sanioriter intelligis non
tam hanc meam, quam Domini causam esse.
Brema 10. Jul. Sept. 1556. Johannes Molanus.